

Отже, основні тренди ІС — робота зі слабоформалізованими задачами, інтуїтивно зрозумілий інтерфейс, машинне навчання, хмарні сервіси.

Література:

1. Інтелектуальні інформаційні системи в управлінні знаннями. Режим доступу [Електронний ресурс] <https://sites.google.com/site/upravlenieznaniami/intellektualnye-informacionnye-sistemy-v-upravlenii-znaniami> (Дата звертання 09.03.2017).
2. Прикладні системи штучного інтелекту. Режим доступу [Електронний ресурс] <http://vmest.ru/nuda/1-prikladnie-sistemi-iskusstvennogo-intellekta-2/main.html> (Дата звертання 03.03.2017).
3. Реліз компанії Гартнера Бізнес-аналітика. Режим доступу [Електронний ресурс] <https://www.betterbuys.com/bi/gartner-2016-bi-magic-quadrant/> (Дата звертання 10.03.2017).

ІНСТИТУЦІЙНА СТРУКТУРА ІННОВАЦІЙНОЇ ЕКОНОМІКИ

Однорог Максим Анатолійович

кандидат економічних наук

доцент

економічне відділення

Технологічно-економічний коледж Білоцерківського національного аграрного університету

м. Біла Церква, Україна

В ході соціально-економічної революції, що почалася у світі в середині ХХ ст., людство перейшло на новий щабель свого розвитку — побудови постіндустріального суспільства. Першочерговим завданням, що стоїть перед розвинутими країнами стала диверсифікація на користь інноваційних секторів, і галузей. Ефективність, заснована на масштабі виробництва, поступилася місцем інноваціям, розвитку інтелектуального потенціалу, виробництва та комерціалізації високотехнологічної продукції і послуг. Процеси глобалізації, що посилюються, розвиток транснаціональних корпорацій в кінці ХХ – початку ХХІ ст. стали вирішальним фактором масової інтернаціоналізації знань в загальносвітовому масштабі.

У сформованих екзогенних умовах, що визначають конкурентоспроможність та економіко-технологічну безпеку держави економіка як багатьох країн, що розвиваються, так і розвинених країн характеризується слабкою сприйнятливістю до інновацій, що призводить до економічного і технологічного застою, зниження науково-технічного потенціалу. Негативні тенденції, що виникають в інноваційному розвитку вимагають нових підходів у визначенні найбільш важливих орієнтирів. У цьому сенсі процес інституціоналізації інноваційної економіки дозволяє зробити суттєвий крок у подоланні кризового періоду. Ґрунтуючись на всебічному аналізі процесів, що протікають у суспільстві, інституціональний підхід дозволяє виявити основні тенденції і закономірності у розвитку економічної, політичної, соціальної та інших сфер суспільних відносин, а також визначити «вузькі місця», що гальмують розвиток інноваційної економіки.

Все вищевикладене дозволяє поставити проблему вивчення інституціональної структури інноваційної економіки в ряд актуальних напрямів розвитку економічної теорії сучасного суспільства.

По мірі розвитку інноваційної економіки відбувається поступова переорієнтація, що характеризується наступними процесами [4, с. 21]:

- комерціалізацією інновацій;
- інтелектуалізацією виробничих факторів;
- інтенсифікацією інформаційно-технологічних процесів;
- розвитком взаємозалежності між ринками капіталу і новими технологіями;
- посиленням соціальної орієнтації нових знань;
- трансформацією соціально-економічних відносин на зміну трудової теорії вартості приходять «вартість, що створюється знаннями». [2, с. 22].

Проте вивчення динамічних процесів, що протікають в економіці, не дає можливості оцінити повноту змін, що виникають при переході до інноваційного шляху розвитку. Всі перераховані вище функціональні ознаки досить абстрактні і є скоріше зовнішніми проявами, ніж джерелами змін.

Для виявлення основоположних принципів функціонування інноваційної економіки звернемося до аналізу її структури, оскільки саме вивчення взаємодії та співвідпорядкованості складових частин інноваційної економіки дозволить дати цілісну картину її розвитку при різних зовнішніх і внутрішніх змінах.

Становлення інноваційного типу економіки є процесом реформування старого інституційного фундаменту і побудови нових базових елементів структури. Аналіз інституційної структури та її впливу на розвиток суспільства зробив В. О. Сизоненко. Він наводить найбільш загальне її визначення: «Це основні політичні, соціальні і правові норми, які є базою для виробництва, обміну і споживання» [3]. О.Ф. Іванішина під інституціональною структурою передбачає «інституціональний порядок», який виражається в узгодженості людей в трьох найважливіших сферах: економіки, політики та ідеології [5, с. 16]. С.Ю. Пахомов під інституціональною структурою розуміє «певний упорядкований набір інститутів, який утворює матрицю економічної поведінки і визначає обмеження для суб'єктів господарювання, які формуються в рамках тієї або іншої системи координації господарської діяльності» [1]. Погоджуючись із цим визначенням, під інституціональною структурою будемо розуміти упорядкований порядок безлічі інститутів, що визначає основні напрямки розвитку системи за допомогою координації, стимулювання і обмеження суб'єктів господарювання.

Інституційна структура інноваційної економіки складається з суб'єктів, що взаємодіють з приводу об'єктів за допомогою інституційних механізмів.

Об'єктом інноваційної економіки виступають знання як безпосередній ресурс виробничої діяльності. Наявність цього компонента спостерігається в будь-яких товарах і послугах. У той же час знання стає товаром, маючи цінність і вартість. Суб'єкти інноваційної економіки являють собою всіх учасників суспільних відносин, дії яких спрямована на розробку, створення, накопичення і комерціалізацію знань. Вони є ініціаторами виникаючих суспільних відносин. Від характеру їх поведінки залежить напрямок розвитку інноваційної економіки в цілому. Однак суб'єкти і об'єкти інноваційної економіки самі по собі не трансформують економіку — вони лише формують її «обриси». Розвиток інноваційної економіки відбувається за

допомогою інституційних механізмів, які «наповнюють» економіку інноваційними інститутами, сприяють створенню сприятливих умов для якісного і кількісного зростання інноваційного сектора.

Ускладнення елементів інституційної структури інноваційної економіки призводить до ускладнення суспільних відносин. Це обумовлює необхідність постійної економічної, соціальної, правової та наукової підтримки.

Література:

1. Пахомов С.Ю. Економічне зростання в контексті інституціоналізму / С.Ю. Пахомов // Формування ринкових відносин в Україні. – 2013. – № 4. – С. 11 – 16.
2. Демінський С.А. Роль інститутів у формуванні нової економіки / С.А. Демінський // Формування ринкових відносин в Україні. – 2013. – № 4. – С. 20 – 24.
3. Сизоненко В.О. Фінансування інноваційно-орієнтованої економіки в умовах інституціональної невизначеності / В.О. Сизоненко // Фінанси України. – 2013. – № 5. – С. 80 – 89.
4. Колодрубська Н.В. Інституціональні фактори економічного зростання в сучасних умовах / Н.В. Колодрубська // Економічний часопис-XXI. – 2011. – № 7 – 8. – С. 20 – 22.
5. Івашина О.Ф. Інституціоналізація інноваційного розвитку / О.Ф. Івашина // Актуальні проблеми економіки. – 2009. – № 5. – С.16 – 22.

A COMPREHENSIVE ASSESSMENT OF THE LEVEL OF FINANCIAL MANAGEMENT OF BUSINESS

Serhij Leonidovich Pakulin

*Doctor of sciences (Economics), academician Ukrainian Science Academy of
National Progress*

Leading Researcher

*Department of social and environmental problems of steady development, The state
institution «The Institute of nature use economy and stable development of National Science
Academy of Ukraine»*

Kyiv, Ukraine

КОМПЛЕКСНАЯ ОЦЕНКА УРОВНЯ УПРАВЛЕНИЯ ФИНАНСАМИ БИЗНЕСА

Пакулин Сергей Леонидович

доктор экономических наук, академик УАННП

ведущий научный сотрудник

отдел социоэкологических проблем устойчивого развития

*Государственное учреждение «Институт экономики природопользования и
устойчивого развития Национальной академии наук Украины»*

г. Киев, Украина

Как показало наше исследование, разработка матрицы мониторинга и механизма выявления проблем управления финансовой деятельностью бизнеса